

ALEXANDRU CAZACU

**MESAJE
PENTRU
IULIA**

Versuri

Cuvânt înainte de Grigore Chiper

Cuprins

Poezia cu încetinitorul.....	5
1. Undeva, cândva prin Octombrie, Iulia	9
2. Cuvânt după cuvânt, Iulia am așteptat	10
3. Te rog să-mi mai lași Iulia	11
4. Se răzgândește amurgul în privința noastră, Iulia	12
5. Cum aș putea să uit, Iulia.....	13
6. Atunci eram siguri, Iulia că o să avem	14
7. Albă este amiaza, Iulia ca oasele unui mamut	15
8. Frunze de castan, Iulia.....	16
9. O să fie bine, Iulia zic eu	17
10. Supraviețuitorii vor avea întodeauna dreptate, Iulia	18
11. Aproape în fiecare zi, Iulia trădăm câte ceva	19
12. Cum pâlăie Februarie în ochii tăi Iulia	20
13. Zi de zi chipul tău, Iulia.....	21
14. Niciodată Iulia nu o să știe cât ne datorează	22
15. O să trecem din nou, Iulia	23
16. De câte ori pleci, Iulia.....	24
17. Hotelul din marginea autostrăzii Iulia.....	25
18. Eu încă mai cred, Iulia	26
19. Tot anotimpul acesta, Iulia.....	27
20. Vom rămâne în această iubire Iulia.....	28
21. Putem exorciza amintirile Iulia	29
22. Avem nevoie Iulia de un pescăruș	30
23. Un trandafir în decembrie, Iulia.....	31

24.	Au existat nopți, Lulia.....	32
25.	Un trucaj reușit este primăvara aceasta, Lulia.....	33
26.	Iată, Lulia cum în acest aprilie	34
27.	Uneori în absența ta Lulia	35
28.	Începe o nouă zi Lulia.....	36
29.	Încă mai sunt amiezi, Lulia	37
30.	Să zicem Lulia că nu a venit încă noiembrie.....	38
31.	Lipsa ta, Lulia cum se distinge.....	39
32.	Zorile acestea, Lulia precum o pânză albă.....	40
33.	Este nevoie câteodată, Lulia	41
34.	Sunt destinații Lulia la care nu merită să ajungi.....	42
35.	Ce tineri și curajoși eram Lulia.....	43
36.	N-am să te mai caut Lulia.....	44
37.	Speranța nu poate dezamăgi.....	45
38.	Este iarnă, este ora șaisprezece Lulia.....	46
39.	Și acum mai stau între noi Lulia.....	47
40.	Zâmbetul tău Lulia	48
41.	Cineva pe care nu vrem să-l cunoaștem Lulia	49
42.	Zi după zi, Lulia noi eram aceeași și de nerecunoscut.....	50
43.	Ca într-un forceps ne ține amiaza, Lulia	51
44.	Cele mai importante ore de după iubire	52
45.	Fiecare va iubi, Lulia	53
46.	Toate obiectele ce mă înconjoară Lulia.....	54
47.	Eu atunci nu știam Lulia.....	55
48.	Te doresc atât de mult, Lulia	56
49.	Aproape că trecuse noaptea Lulia	57
50.	Erau ceasuri jilave Lulia.....	58
51.	Norii aceștia albi, Lulia nu au fost niciodată.....	59
52.	Este miezul nopții Lulia și este iarnă	60

53.	Eu spuneam că în dragoste nu toți putem reuși Iulia.....	61
54.	Iată am venit Iulia.....	62
55.	Nimic special în acea seară Iulia.....	63
56.	Atunci când iubim Iulia.....	64
57.	Ce milă ne este, Iulia de orele tumefiate ale serii.....	65
58.	„Prendete il sole da noi” ne venea să strigăm, Iulia.....	66
59.	Eu nu spun adio Iulia.....	67
60.	Oricine dorește, Iulia măcar o dată.....	68
61.	Suntem atât de fericiți Iulia.....	69
62.	Oare ne vom mai recunoaște Iulia.....	70
63.	Frazele ne poartă, Iuliaca o sanie.....	71
64.	Uneori, Iulia distanța dintre noi.....	72
65.	Poate ar trebui Iulia.....	73
66.	Noaptea aceasta Iulia.....	74
67.	O lamă tăioasă Iulia.....	75
68.	Tu continuă, Iulia.....	76
69.	În toamna aceasta Iulia.....	77
70.	Aș vrea Iulia în dimineața care vine.....	78
71.	Vom fi declarați, Iulia drept ultima soluție.....	79
72.	Sunt sărbători, Iulia pe care nu vrem să lecunoaștem.....	80
73.	Este noapte și plouă Iulia.....	81
74.	Dintodeauna, Iulia perfecțiunea produce o mare teamă.....	82
75.	Să mai stăm puțin Iulia în acest sfârșit de noiembrie.....	83
76.	Ceva prețios și necunoscut Iulia.....	84
77.	Deja, Iulia începem să știm pe de rost.....	85
78.	Câteva scipiri difuze, Iulia.....	86
79.	Se rescriu manualele de astronomie Iulia.....	87
80.	Pe obrazul tău, Iulia lumina iernii.....	88
81.	Se scutură tăcut primăvara Iulia.....	89
82.	Am să te aștept Iulia.....	90

Poezia cu încetinitorul

Alexandru Cazacu (n. 1975) face parte dintr-o generație de mijloc. A debutat revuistic și editorial în 1995 la o vârstă rimbaldiană.

În trecut, scriitorii proveneau aproape exclusiv din mediul filologic. Existau reviste literare cu numeroși angajați, iar absolvenții filologiei române, scriitori în devenire, se puteau angaja la redacție pentru a fi în mediul profesional.

Poetul Alexandru Cazacu nu sosește din mediul filologic, absolvind două facultăți tehnice. Nu știu dacă aceasta este o tendință specifică generațiilor tinere, în special, celor postcomuniste, dar este cert că nu puțini dintre cei interesați de creație provin din medii extra-filologice. Ceea ce se mai remarcă în traiectul biografic al poetului este că, din 1995, când a debutat, și până în 2001 a publicat patru volume de versuri. A urmat apoi o pauză relativ lungă, până în 2017, când a scos de sub tipar următorul volum.

Acum poetul e în preajma unei noi plachete. Aș îndrăzni să cred că autorul lucra concomitent la mai multe manuscrise, pe care, iată, le finalizează pe rând și apar, la fel, succesiv. Ceea ce mă face să cred așa este că **Mesaje către Iulia** reprezintă o carte aparte, care nu poate fi fragmentată, amestecată cu alte tipuri de texte. Este o lucrare unitară, cu o linie melodică distinctă, în jurul căreia, cum e și firesc, se împletesc mai multe obertonuri.

De la primul său poem din acest jurnal al deschiderilor sufletești, având un destinatar cert, autorul proiectează câteva din reperele universului său: declinul unui anotimp care își estompează culorile, asperitatea peisajului citadin, prefigurarea unei eterne primăveri la un îndepărtat și imaginar pol sud, comunicarea pe care ți-o oferă

rețelele de socializare și interiorul său melancolizat, prins între „o frumusețe prea mare”, o „gramatică latină mult prea săracă pentru rostiri esențiale” și reacția retractilă, oarecum determinată, într-o scriitură de natură confesivă.

Într-o atmosferă în care protagoniștii dialogului se cunosc mult prea bine, încât mesajele lor sunt punctate într-un limbaj telegrafic, desfășurat la graniță cu tăcerea, poetul încearcă să transforme rutina de care e cuprins omul de astăzi într-o cunună a poeziei. Poetul pare a ne spune că poezia e pur și simplu ceea ce ni se întâmplă acum și aici. Este important să urmărim stările noastre și să ne conectăm la un fel de canal youtube al poeziei autentice, iar rezultatele nu se lasă așteptate: „(...) lulia am așteptat / să nu vorbim despre noi / ca despre o amintire neclară / când frazele rimau tot mai mult cu zgomotul / unei mări fără valuri (...) / Absența se insinua până și în degetele noastre / ce simțeau trupul celui alt ca pe o margine zimțată / a fotografiilor din mijlocul secolului trecut”

Miza nu e doar rostirea unui adevăr primar și dezgolit, într-un cunoscut stil reclamat de genul epistolar, ci e și căutarea poeticității intrinseci poeziei într-un consens cu timpul pe care îl traversăm. Resuscitarea genului epistolar, așa cum apar astăzi romane pentru a fi citite pe smartphone, face parte din demersul omului contemporan de a lărgi gama expresivă a literaturii și de a se conforma unei sensibilități orchestrate de gadget-urile și device-urile indispensabile vieții moderne.

Cu cât înaintăm în tehnologii, cu atât mai mult tindem, în mod paradoxal, spre o viață de până, ne dorim cu o mai mare acuitate ingenuitatea pierdută. Eroul liric al lui Alexandru Cazacu există între aceste stări de evadare într-o natură unde aproape că nu se mai poate evada și într-un trecut de unde nu se poate lua nimic decât să

privești „cu încetinitorul/ toate filmele lui Chaplin”.

Într-un astfel de discurs, amintirile sunt niște cărări ascunse, o rezervă de aur, o panoplie la îndemână, de unde poți scoate oricând un element sau altul pentru a garnisi o poveste. Deci amintirile constituie acea piesă necesară întregirii discursului său poetic. „Cum aş putea să uit, Iulia/ lungile amiezi ușor irizate/ ce ne înconjurau precum brațele unei metrese...”. Trecutul înnobilează, așa cum un peisaj devine mai important abia prin rememorare, când rămân vii și impresive doar unele părți eclatante ale sale.

Atunci când se revine la „clipa cea repede” a prezentului, imaginea capătă contur cerebral, iar fraza se încarcă de semnificație aforistică: „Importanța orei ce vine/ stă în amestecul de speranță și abandon/ ca și cum totul se poate înghesui/ între bine și rău”.

Poetul oscilează între a sugera trăsături recunoscutibile unui univers atât de personal, intim, interiorizat și, totodată, a șterge orice urmă de adresă concretă, manifestând parcă dorința de a suspenda flash-urile lirice într-un tărâm al virtualității, adică al unei poezii pure. A merge pe margini abrupte, suspendat deasupra unui film care derulează încontinuu — acesta este efectul pe care îl simți atunci când citești *da capo al fine* volumul. O poezie pe care trebuie să o parcurgi cu încetinitorul, așa cum autorul privește filmele lui Chaplin.

Grigore Chiper

Undeva, cândva prin Octombrie, Iulia
vom însera printre curțile de beton
ale orașelor cu numele asemănător
unor rețele de socializare
Cocorii vor desena în văzduh
mesaje indescifrabile
Noi vom număra orele
până la iarnă și vom începe să le trăim
ca doi îndrăgostiți
prin corespondență electronică
vom crede că există frumuseți
prea mari pentru o singură inimă
și gramatici latine mult prea sărace
pentru rostiri esențiale
Discreți vom prefera pescărușii
în locul explicațiilor
Fanarea se va zări pe chipul
oricărui manifest on sau offline
Din emisfera sudică
primăvara va ieși dulceagă și rece
precum zeama din fructele tăiate

2

ALEXANDRU CAZACU

Cuvânt după cuvânt, Iulia am așteptat
să nu vorbim despre noi
ca despre o amintire neclară
când frazele rimau tot mai mult cu zgomotul
unei mări fără valuri
când ne copleșea senzația că mai aveam să ne spunem
câte ceva deși mărturisisem totul
și priveam acele dimineți tomnatice cu nesăț
iar ele se uitau la noi indiferente
Absența se insinua până și în degetele noastre
ce simțeau trupul celuilalt ca pe o margine zimțată
a fotografiilor din mijlocul secolului trecut
când orașul întreg părea un adăpost pentru inchișitori
ce își cer simbria
când radioul era dat la maxim
și nici măcar prăfuitul „Felicita”
nu mai putea ține loc de moratoriu

Te rog să-mi mai lași Iulia
liniștea pelicanilor plutind peste lacuri
și indigoul serilor ploioase
să rămân ascuns în ele
tandru și amenințător
ca un băț de chibrit
aprins într-o benzinărie
când senzaționalul știrilor din prime-time
este cel mai prescris somnifer
să mă ofer galant și benevol
victima de care are oricum nevoie veacul
plictisit de revoluții
și iubiri născute în captivitate
să traversez desculț covorul roșu
presărând puțină sare
peste sufletul despicat al nopții de gală
și să privesc cu încetinitorul
toate filmele lui Chaplin

ALEXANDRU CAZACU

Se răzgândește amurgul în privința noastră, Iulia
Un astru arde mocnit
de cealaltă parte a pământului
Ziduri umede adumbresc
atâtea Veneții secate
unde răniți am început să rănim
între pauzele muzicanților
peste o terra ferma tot mai extinsă
stăm indeciși
auzind cum se cimentează
fundația vechiului palazzo
unde credeam cu tărie
că salvarea individuală este senzorială
iar cea colectivă spirituală
Arlechini cu privirea galeșă
trec zgomotoși pe lângă noi
Un carnaval fără măști
dă semne să înceapă
Numai gondolele s-au micșorat
și așteaptă înfrigurate o lacrimă
pentru a naviga în ziua de mâine

5.

Cum aş putea să uit, Iulia
lungile amiezi ușor irizate
ce ne înconjurau precum brațele unei metrese
când ecoul glasului tău
dezvăluia fața ascunsă a gloriei
Un loc liniștit devenise planeta
unde pedagogii se reeducau
adunând păpădii și articole
despre dezvoltarea durabilă prin marginea continentelor
Cheile se potriveau în orice lacăt
Dintr-o gamelă veche se împărțeau indulgențe
în ritm de blues palmierii luau prizoniere insule
și-n cerceii tăi aurul strălucea mai orbitor
decât într-un bazar din Orient
Din promontoriu acelei veri târzii
tot mai asertivi
utilizam până la epuizare cuvintele
Până și nefericirea devenea
atât de cumsecade încât
seară de seară cuceream Parisul
și-l aduceam
în garsoniera noastră

ALEXANDRU CAZACU

Atunci eram siguri, Iulia că o să avem
o mie de vieți înaintea noastră
și astăzi realizăm că ne putem baza
doar pe ce a rămas dintr-una singură
Ceasuri mecanice acompaniază
fâșiitul celofanului ce îmbracă
mobilierul stradal al urbei
ce zgârie biografia noastră
Un bătrân sommelier ne mai îmbie
cu un târg de șarade
și nu cumpărăm nimic
Egrete zboară chinuit
către marginea etanșă a zilelor
ce se rup din noi
precum filele dintr-un chitanțier
Un vieux jeu devin superbe noastre insomnii
gata să creadă că după o mare victorie
mai poate urma ceva

7.

Albită este amiaza, Iulia ca oasele unui mamut
se schimbă mereu ora exactă
și un pui de vultur
pe tabla casei își ascute ghearele
Nu mai aud decât zgomotul
unei nunți îndepărtându-se
și foșnetul unor salcâmi
înecați de propriul parfum
Păsări de var alunecă
printre norii fluizi și simt
cum dincolo de ulucile gardului
nespus de mult îmbătrânește câmpia
Ceara lumânărilor îngheață lent
Vinul moare în căni aurii
Importanța orei ce vine
stă în amestecul de speranță și abandon
ca și cum totul se poate înghesui
între bine și rău
iar eu aș afla
că o femeie necunoscută m-a iubit